

VALKUILEN BIJ EVANGELISATIE ONDER JODEN

Uit "Yewish New Testament Commentary"- David Stern – (blz. 500-508)

Gedeelte commentaar op 2 Korinthe 2:1-2

2 Korinthe 4:1 Daarom, aangezien wij deze bediening hebben naar de barmhartigheid die ons bewezen is, verliezen wij de moed niet.

2. Integendeel, wij hebben de schandelijke, verborgen praktijken verworpen; wij wandelen niet in bedrog en vervalsen ook niet het Woord van God, maar door het openbaar maken van de waarheid bevelen wij onszelf aan bij elk menselijk geweten, in de tegenwoordigheid van God.

De achtergrond van deze passage met betrekking tot Sauls verdediging van zijn bediening is 2 Korinthe 2:1:12-24. De reden dat ik zo'n lange notitie over deze twee verzen heb geschreven, is dat Messiasbelijdende Joden en christelijke zendingswerk onder Joden er vaak van worden beschuldigd onethische middelen te gebruiken om "bekeerlingen te winnen". In de regel ontbreken de bewijzen voor de beschuldigingen en zijn ze gebaseerd op misverstanden. Echter, omdat ze vaak toch geloofd worden, verdienen ze een specifieke en intensieve weerlegging. Tegelijkertijd is het goed voor ons, nieuwtestamentische gelovigen, om herinnerd te worden aan de normen die we terecht in acht mogen nemen. Messiasbelijdende Joden en christelijke zendingsbewegingen zouden zich moeten beroepen op vers 2, zowel ter verdediging tegen beschuldigingen van onethische methoden als ter sturing van hun eigen gedrag. Aan de ene kant is er geen garantie dat mensen die zichzelf Messiaans, Christen of Bijbelgelovig noemen zich ook daadwerkelijk ethisch zullen gedragen; maar aan de andere kant is er geen reden om ongefundeerde beschuldigingen en geruchten over ethisch wangedrag te tolereren. Deze beschuldigingen zijn er alleen op gericht om het Messiasbelijdende Jodendom, de christelijke zendingsbewegingen en, bovenal, het Evangelie zelf in diskrediet te brengen.

Maar eerst het probleem, namelijk dat veel officiële en zelfbenoemde woordvoerders van de Joodse gemeenschap en van sommige stromingen binnen het christendom rapporten verspreiden die bedoeld zijn om het Joodse volk te isoleren van het Evangelie door de indruk te wekken dat Messiasbelijdende Joden en christelijke zendingsbewegingen schandelijke, sluwe methoden gebruiken, waarbij ze misleiding gebruiken of Gods boodschap verdraaien. Meer specifiek omvatten dergelijke beschuldigingen onder meer het volgende:

(1) **Verleiding tot bekering.** Van Messiasbelijdende Joodse gemeenten en christelijke missies wordt gezegd dat ze geld, goederen (voedsel, kleding) en diensten (onderwijs, kinderopvang) verstrekken – wat Balfour Brickner, hoofd van de Anti-Defamation League van het American Jewish Committee, "gekleis" en "verleiding" heeft genoemd – door de ontvangst ervan afhankelijk te stellen van de bekering van de ontvanger tot het christendom, of zonder duidelijk te maken dat de ontvangers (met name minderjarigen) het evangelie zullen horen en aangemoedigd zullen worden zich te bekeren. Deze beschuldiging wordt in Israël zo breed geloofd dat Israëliërs van tijd tot tijd bij de missies verschijnen in de verwachting hulp te krijgen bij emigratie in ruil voor bekering tot het christendom. Het veroorzaakt zo'n wijdverbreide angst voor bekering dat gewetenloze mensen het als een dreigement kunnen

gebruiken: "Als u [de Israëlsche autoriteiten, het Joods Agentschap] niet doet wat ik wil [mij een huis, een lening geven], zal ik mij tot het christendom bekeren."

(2) **Uitbuiten van kansarmen.** Van Messiasbelijdende Joodse gemeenten en christelijke missies naar Joden wordt gezegd dat ze zich concentreren op kansarmen – jongeren, ouderen, armen, lichamelijk gehandicapten, psychisch gehandicapte mensen – en hun technieken daarop afstemmen, in plaats van hun zaak openlijk en openhartig te presenteren op een rationele manier die kan worden geaccepteerd of afgewezen door een volwassene die volledig in het bezit is van zijn intellectuele, emotionele, spirituele en financiële vermogens.

(3) **Misleidend misbruik** van Joodse sancia. Messiasbelijdende Joodse gemeenten en christelijke missies zouden "Joodse religieuze gebruiken" misbruiken, zoals keppeltjes, tallieten, t'fillin, Shahbat-kaarsen, Thorarollen, Pesach-materiaal en Joodse liturgieën, om een "valse" indruk te wekken dat deze groepen Joods en niet christelijk zijn, met de bedoeling Joodse mensen ertoe te verleiden zich bij hen aan te sluiten waarbij ze de indruk hebben, dat ze zich niet tot het christendom bekeren. Tegelijkertijd 'christianiseren' ze deze 'Joodse religieuze gebruiken' vaak, waardoor ze parodieën worden op wat (niet-Messiaans) Joodse religieuze gebruiken" serieus neemt, en daarmee beledigen ze het (niet-Messiaans) Jodendom. Om de waarde van deze beschuldiging te begrijpen, moet u eens bedenken hoe christenen zouden kunnen reageren op (niet-Messiaans) Joodse toe-eigening van communie- of dooprituelen.

(4) **Onoprechte christelijke bekering tot het Jodendom.** Een speciaal geval hiervan is wanneer heidenen zich kleden als Joden of zich zelfs tot het Jodendom bekeren, terwijl ze in het geheim christenen blijven met missionaire bedoelingen.

(5) **Verdraaiing van de Tenach.** Messiasbelijdende Joodse gemeenten en christelijke missies worden ervan beschuldigd de Tenach, het christelijke Oude Testament, te misbruiken, verzen uit hun context te halen en zelfs de tekst verkeerd te vertalen of te veranderen, om te 'bewijzen' dat Jezus de Messias is en dat de Kerk het Nieuwe Israël is.

Voordat ik op deze ernstige beschuldigingen inga, wil ik erop wijzen dat Saul het doelwit was van dezelfde of soortgelijke beschuldigingen: er werd gezegd dat hij "Gods boodschap voor geld aan het verkopen was" (2 Korinthe 2:17), zich schuldig maakte aan zelfverheerlijking (3:1a), handelde in aanbevelingsbrieven (3:1b), mensen corrumpeerde en misbruikte (7:2), en hen misleidde met "bedrog" (12:16). Zijn antwoord op deze beschuldigingen was dat God ons zoveel genade heeft betoond door ons steeds meer naar zijn beeld te veranderen (3:18) **dat we de moed niet verliezen** om ons oprecht **te gedragen bij het werk** (zie 3:3) dat God ons heeft gegeven, ondanks beschuldigingen, verleidingen en ongunstige omstandigheden (dit alles is het thema van 4:1-6:13).

Ten eerste, als directe verdediging tegen de beschuldigingen, schrijft hij: Wij weigeren **inderdaad gebruik** te maken van **schandelijke, sluwe methoden, door bedrog te gebruiken (beschuldigingen 1-4 hierboven) of Gods boodschap** te verdraaien (beschuldiging 5). Ten tweede, als indirecte verdediging door een goede aanval te hebben: **Integendeel, door heel duidelijk te maken wat de waarheid is, bevelen we onszelf aan bij ieders geweten voor de ogen van God.** Zie ook 1 Tessalonicenzen 2:3-12 e.v., waar Saulus soortgelijke beschuldigingen behandelt, en vergelijk 2 Timotheüs 2:15.

Vervolgens zijn er twee punten die een gelovige die boos is over deze beschuldigingen moet overwegen. Ten eerste, zijn mijn eigen handen rein? **Weiger ik altijd gebruik te maken van schandelijke, sluwe methoden en sta ik erop heel duidelijk te maken wat de waarheid is?** Zo niet, dan heb ik geen zaak; ik moet berouw tonen en mijn wegen veranderen. De meest voorkomende reden om in dergelijk sub-Messiaans gedrag te vervallen is angst – met name angst voor tegenstand van de Joodse gemeenschap (of anderen die zich tegen het Evangelie verzetten) wanneer ze horen dat ik in Jesjoea geloof. Als ik toegeef aan die angst, verstom ik misschien mijn getuigenis of verdraai het tot iets anders dan een openhartig getuigenis over de Messias. (Over de specifieke angsten waarmee Israëlsche gelovigen worden geconfronteerd en die ze moeten overwinnen, zie Psalm 1:27-28N.) Maar zulke angsten, zelfs als ze realistisch zijn, komen niet van God (2 Timoteüs 1:7). Ze komen ofwel voort uit het vlees, de "oude natuur" die niet door de Messias is wedergeboren (Romeinen 8:5-8), ofwel uit de afgrond, uit Satan, de Tegenstander (2:11; zie Jona 20:19 e.v. over "vrees voor de Judeeërs"). Juist vanwege de verleiding om te bezwijken voor angst voor wat ongelovigen zullen zeggen of doen, zegt Paulus dat hij de **moed** niet verliest. Zijn moed komt niet van hemzelf, want hij is een breekbare 'aarden kruik' (vs. 7), maar van God, die ons sterk maakt, zelfs als we zwak zijn (zie 12:9-10 hieronder).

Ten tweede is het voor een verkondiger van het Evangelie niet voldoende om het onrecht te **ontkennen**; hij moet ook de **waarheid** manifesteren. Iets "manifesteren" betekent het **duidelijk** maken. Een deel van het misverstand en wantrouwen jegens Messiasbelijdende Joden en christelijke zending is ongetwijfeld te wijten aan communicatieproblemen. Over het algemeen is het de belanghebbende partij in een communicatie die verantwoordelijk is voor het zich duidelijk uitdrukken en nauwlettend luisteren naar wat anderen zeggen. In dit geval is de verkondiger van het Goede Nieuws van Jesjoea de belanghebbende partij; gemotiveerd door de woorden van de Messias in de Grote Opdracht (Matteüs 28:18-20), wil hij het Evangelie verspreiden zodat zijn toehoorders het zullen begrijpen en gehoorzamen (Romeinen 10:14-15). Daarom is het aan hem **om duidelijk te maken wat de waarheid is**, en niet aan degenen die de boodschap ontvangen, want aanvankelijk kunnen zij onverschillig of ertegen zijn. Pas later, als en wanneer zij honger naar het Evangelie ontwikkelen, zullen zij zelf de waarheid zoeken. Gelovigen kunnen ongelovigen niet verwijten dat zij het Evangelie verkeerd weergeven; veeleer zouden de gelovigen het zo duidelijk moeten verwoorden dat alleen de eigenzinnigen het verkeerd kunnen begrijpen. Sha'ul maakt **duidelijk wat de waarheid is** omdat hij sterk gemotiveerd is: hij weet dat de waarheid mensen vrijmaakt (3:17, Joh 8:32). Degenen die voor de Messias werken, moeten hem navolgen (1S 11:1).

Dus, hoe zit het dan met deze beschuldigingen? Sommige worden verspreid, zelfs als ze aantoonbaar vals zijn en door de verspreiders als vals bekend zijn. Andere zijn misschien documenteerbaar, maar worden buiten alle proporties opgeblazen in verhouding tot hun frequentie of belang. Dit zijn ongetwijfeld schandelijke, sluwe methoden. Laten we in ieder geval de beschuldigingen één voor één bekijken.

(1) Verleiding tot bekering. Het Evangelie gebiedt gastvrijheid en vriendelijkheid; daarom mag van gelovigen verwacht worden dat ze vriendelijk zijn en gul geven. Maar de vriendelijkheid en het geven moeten zonder verwachting - van iets terug te krijgen - zijn (Matteüs 5:42,46-47), en al helemaal niet iets zo ongrijpbaars als vertrouwen op God en zijn Messias. Alleen de Heilige Geest van God, niet gelovigen, kan een ongelovige ertoe bewegen deze radicale verandering van hart te ondergaan.

In het verleden werden Joden soms gedwongen of verleid tot 'beking' – dat wil zeggen, tot een openbare belijdenis van hun trouw aan het christendom – maar velen bleven in het geheim Joods (het geval van de 'Nieuwe Christenen' of 'Marranen' in middeleeuws Spanje is het bekendste voorbeeld: 500 jaar later zijn er nog steeds geheime Joden), terwijl anderen weigerden zich te laten dwingen en zelfs hun leven gaven 'al kiddush haShem' ('in heiligheid van de Naam' van God; zie Handelingen 7:59-60N) in plaats van te bekennen wat zij als een leugen beschouwden. Bovendien, zelfs afgezien van de tragedies die door deze praktijk worden veroorzaakt, is zo'n schijnvertoning uiteindelijk toch ineffectief, aangezien

een man die tegen zijn wil overtuigd is,
nog steeds dezelfde mening is toegedaan

.het is een vernedering van het Evangelie als men het aan iemand opdringt — het Goede Nieuws prijst zichzelf aan of niet (zie vs. 3-6).

Soms maken ongelovigen schaamteloos misbruik van de vrijgevigheid van gelovigen; ze doen zich zelfs voor als gelovigen om hen te misleiden. Maar het misbruik dat ongelovigen maken van de goede wil van gelovigen bewijst niet dat gelovigen hun gastvrijheid afhankelijk stellen van beking.

En wat betreft de potentiële yordim (Israëlitische expats) die bij de deur van de missie verschijnen, hen wordt beleefd meegedeeld dat de missies geen hulp inruilen voor geloof – als ze geïnteresseerd zijn in het Evangelie op zijn merites, welkom; maar als ze alleen geïnteresseerd zijn in een vliegticket naar Amerika, kan de missie hen niet helpen.

(2) Het uitbuiten van de minderbedeelden. Dit is een onterechte beschuldiging. Toen de Farizeeën vroegen waarom Jesjoea at met "zondaars" (de minderbedeelden van hun tijd; zie Mattheüs 9:1), antwoordde Hij: "Degenen die een dokter nodig hebben, zijn niet de gezonden, maar de zieken" (Mat. 9:12). Het Goede Nieuws is voor iedereen, inclusief de minderbedeelden. De werkelijke reden voor deze beschuldiging is dus het in diskrediet brengen van het Evangelie in de ogen van juist die mensen die er waarschijnlijk op zullen reageren, namelijk mensen die aan het einde van hun Latijn zijn of er bijna aan toe zijn. Het valt niet te ontkennen dat zeer toegewijde niet-Messiaanse Joden zich zelfs met rationele argumenten niet zullen laten overtuigen; en vaak voelen mensen in een comfortabele levenssituatie er geen behoefte aan. Maar dit komt niet doordat het Evangelie irrationeel is; het komt eerder doordat het niet-Messiaanse Jodendom zijn aanhangers inent tegen het Evangelie, door het openlijk of onbewust te veroordelen. Zo hebben mensen die diep doordrongen zijn van het niet-Messiaanse Jodendom, vaak op manieren die ze niet kunnen verklaren, bijna onoverkomelijke barrières gecreëerd voor een open beschouwing van de beweringen van het Evangelie en voor oprecht geloof in God en Zoon Yeshua.

Het is een redelijk principe van evangelisatie, dat zowel kan worden afgeleid uit de praktijk van de nieuwtestamentische gelovigen als uit overwegingen van effectiviteit, om de verkondiging van het Evangelie te concentreren op de mensen die het waarschijnlijk zullen aanvaarden. Als onder Joden de mensen die het evangelie waarschijnlijk zullen aanvaarden studenten zijn (omdat ze de waarden die ze overnemen in twijfel trekken), ouderen (omdat voor hen de dood een naderende realiteit is en ze voor God in het reine willen komen voordat die plaatsvindt), armen (omdat het evangelie hen geestelijk rijk kan maken en omdat ze weinig aantrekkelijks in deze wereld hebben dat ze moeten opgeven om Yeshua te volgen), depressieven (omdat het evangelie eeuwige vreugde biedt) en mensen met een lichamelijke of psychische beperking (omdat God door Yeshua deze beperkingen ruimschoots kan

compenseren of zelfs kan genezen), dan is het essentieel om het evangelie op een manier te presenteren die tegemoetkomt aan de behoeften van de aanwezigen.

Maar er is geen gebrek aan rationele argumenten die ten behoeve van het Evangelie kunnen worden aangevoerd, en het is misleidend of onjuist om te beweren dat dergelijke argumenten ontbreken; dit is een "afleidingsmanoeuvre".

(3) Misleidend misbruik van Joodse religieuze gebruiken. Toen ik dit besprak in het Messiaans-Joods Manifest, stelde ik dat Messiasbelijdende Joden, aangezien wij ook Joden zijn, evenveel recht hebben om Joodse religieuze gebruiken te gebruiken als niet-Messiaanse Joden (pp. 167-175) – laatstgenoemden hebben er geen patent op. Waarom zouden Messiasbelijdende Joden bijvoorbeeld geen tallit en tefillin mogen gebruiken en de gebeden niet mogen opzeggen? Het zijn Joden die Joodse gebeden op een Joodse manier opzeggen.

Een ernstiger beschuldiging zou kunnen zijn dat Joodse religieuze gebruiken soms onwetend worden gebruikt. Het is niet zo dat ze zonder eerbied worden gebruikt, hoewel volgens de niet-Messiaans-Joodse halacha sommige dingen die op sommige plaatsen worden gedaan, door gebrek aan kennis, ongepast en daarom "oneerbiedig" kunnen zijn. Het materiaal kan eerder dwaas gebruikt worden. (In het Messiaans-Joods Manifest gaf ik het voorbeeld van een Messiaans-Joodse gemeente die een Thorarol uitrolde en vervolgens voorlas uit de King James Version van de Bijbel, omdat niemand Hebreeuws kon lezen; ik suggereerde dat dit dwaas zou kunnen lijken voor goed geïnformeerde Joden.) Ik zou kunnen wijzen op het feit dat niet-Messiaanse Joden soms hetzelfde doen, eveneens met goede bedoelingen maar zonder kennis. Maar ik accepteer de kritiek voor zover het een aansporing vormt om serieus te zijn over ons Joods-zijn.

Een derde aspect van de beschuldiging is bedrog. Het is de verantwoordelijkheid van gelovigen om vragenstellers te informeren dat het Evangelie hét Evangelie is. Messiasbelijdende Joden gebruiken vaak de termen "Messianisme" of "Messiaans Jodendom" in plaats van "Christendom", "Jesjoea" in plaats van "Jezus", "gemeente" of "gemeenschap" in plaats van "kerk", en "Messias" in plaats van "Christus". Het doel is om de negatieve connotaties die aan deze woorden kleven in de hoofden van veel Joden te vermijden, negatieve connotaties die te wijten zijn aan de geschiedenis en niet aan het Nieuwe Testament. Desalniettemin heeft de communicator een ethische verantwoordelijkheid om niet te misleiden. Moishe Rosen, leider van Jews for Jesus, meldt dat er aan het begin van zijn bediening een vrouw op zijn missie verscheen die "Yeshua" aannam, maar toen ze ontdekte dat "Yeshua" eigenlijk "Jezus" is, verscheen ze nooit meer. Als we onze eigen "minderheidsterminologie" gebruiken, moeten we uitleggen waarom, niet alleen zodat niemand misleid wordt, maar ook zodat gelovigen de inhoud en implicaties van hun eigen geloof echt begrijpen.

Het vierde aspect betreft de "christianisering" van Joodse religieuze gebruiken. Dat wil zeggen, bijvoorbeeld, de herziening van de Pesach-Haggada, zodat de afikoman en de lamsbout verwijzen naar de Messias, de derde beker naar de communie, de bevrijding uit Egypte naar de bevrijding van de gelovige van zonde door het offer van de Messias, enzovoort. Mijn antwoord is allereerst gebaseerd op het feit dat Jesjoea zelf niet alleen Joodse religieuze gebruiken gebruikte, maar ze vaak een nieuwe betekenis gaf (Mattheüs 26:28; Lucas 22:17-20; Johannes 7:37-39, 8:12). Omdat ze deel uitmaken van het erfgoed van zowel Messiasbelijdende als niet-Messiaanse Joden, hebben we het recht om ze betekenissen te geven die in overeenstemming zijn met de waarheid van God zoals die in het Nieuwe

Testament tot uitdrukking komt – inderdaad. Ik zou zeggen dat wij meer recht hebben dan niet-Messiaanse Joden om die waarheid uit te sluiten.

Het Messiaanse Jodendom in zijn huidige experimentalisme, introduceert betekenissen uit het Nieuwe Testament op verschillende manieren. Zo zijn er bijvoorbeeld een aantal Messiaanse versies van de brit-milah-ceremonie en letterlijk tientallen Haggadot voor Pesach. Het enige wat je van al deze experimentatoren zou kunnen vragen, is dat ze hun kennis van het jodendom en de Joodse achtergrond van het Nieuwe Testament vergroten, zodat de revisies die ze maken diep uit de kern van het materiaal putten en niet slechts oppervlakkige aanpassingen zijn. Er zijn tekenen dat degenen die zich bezighouden met de Messiasbelijdende Joodse liturgie hun taak steeds serieuzer nemen.

Een laatste punt: de beschuldiging van het kerstenen van Joodse religieuze gebruiken is inconsistent met de beschuldiging dat Joodse religieuze gebruiken worden gebruikt om niet-Messiaanse Joden te misleiden door ze te laten denken dat ze zich in een Joodse omgeving bevinden. Het introduceren van betekenissen uit het Nieuwe Testament helpt een Jood niet om ervan overtuigd te raken dat hij een (niet-Messiaanse) Joodse omgeving is binnengetrepen, maar zet hem ertoe aan die omgeving in twijfel te trekken. De critici kunnen niet twee dingen tegelijk doen.

(4) Onoprechte christelijke bekering tot het jodendom. Ik heb in IC 7:18bN, GNB 5:2⁴N en in mijn Messiaans-Joods Manifest (pp. 175-180) besproken of heidense christenen zich tot het jodendom kunnen bekeren en tegelijkertijd hun geloof in Jesjoea als de Messias kunnen behouden. Het zou mogelijk zijn dat een heidense christen, net als Ruth, zich zo sterk met het Joodse volk identificeert dat ze er één van wil zijn, en zich op die manier identificeert ondanks de afwijzing van Jesjoea door niet-Messiaans-Joodse christenen. Bovendien zou ze zich in alle eerlijkheid kunnen bekeren als ze openlijk kenbaar maakt dat ze blijft geloven dat Jesjoea de Messias is. Sommigen hebben dit gedaan.

Maar anderen hebben die cruciale informatie achtergehouden en daarmee mogelijk de ethische barrière overschreden – hoewel een oordeel hierover zou kunnen afhangen van hoe serieus de ceremonie van bekering tot het jodendom wordt genomen in de lokale Joodse gemeenschap. Waar bekering tot het jodendom gewoonlijk wordt toegestaan om zulke oppervlakkige redenen als de uiterlijke legitimatie van een huwelijk tussen een Jood en een niet-Jood, of, zoals in Israël, het mogelijk maken voor een persoon om als Joods staatsburger deel te nemen aan het staatsleven, en het bekeringsproces zelf niet vereist dat de bekeerling Jesjoea verloochent, dan is men geneigd te zeggen dat het minder cruciaal is voor een niet-Joodse christen om vrijwillig zijn geloof in Jesjoea de Messias te behouden. Daartegenover staat dat het aan de gelovige is om de hoogste ethische normen te handhaven, ongeacht hoe de wereld om hem heen functioneert.

Wat betreft niet-Joden die zich bijvoorbeeld kleden als Joden, door altijd een keppel te dragen zoals een orthodoxe Jood of een lange zwarte jas zoals een chassid (ik ken voorbeelden van beide!), kan men zelf de effectiviteit van dergelijk gedrag beoordelen. Het is gepast om "als een Jood voor de Joden te worden", maar dat betekent empathie tonen, niet imiteren (zie 1 Kor. 9:20a^N). Iemand die echter bekend staat als een heiden en een keppeltje draagt tijdens een Messiaans-Joodse synagogedienst, bedriegt niemand; sterker nog, uit respect zou hij hetzelfde doen in een niet-Messiaanse synagoge.

(5) Verdraaiing van de Tenach. Misbruik van de Tenach is een ander soort **schandelijke, slinkse methode**; de eerste vier behelzen het **gebruik van bedrog**; dit is het **verdraaien van Gods boodschap**. In zekere zin is dit de ernstigste beschuldiging, omdat bedrog door slechte beoefenaars van een waar geloof kan worden verholpen zonder het geloof zelf aan te tasten; maar als de inhoud van dat geloof afhangt van het verdraaien van Gods boodschap, kan er na correctie van de dwaling niets meer van overblijven. Vertalen of veranderen Messiasbelijdende Joden en Christenen de tekst van de Tenach verkeerd? De beschuldiging concentreert zich meestal op bepaalde sleutelverzen, waaronder Psalm 2:12, 22:17(16) en Jesaja 7:14. Over het algemeen is het probleem dat er ofwel twijfel bestaat onder geleerden over wat de juiste Hebreeuwse tekst nu eigenlijk is, ofwel dat er verdeeldheid is onder geleerden over wat de (overeengekomen) tekst betekent. Als een gelovige een vers uit de Tenach gebruikt waarmee een van deze moeilijkheden gepaard gaat en zich er niet van bewust is, terwijl de persoon met wie hij spreekt er zich wel van bewust is of een andere visie op het vers aanhangt, ook zonder zich van de moeilijkheid bewust te zijn, dan is het toneel gezet voor een onaangename discussie. Om te zien hoe dergelijke discussies kunnen worden opgelost, laten we de drie genoemde verzen eens bekijken.

Het begin van Psalm 2:12 in het Hebreeuws luidt "Nashku-bar", wat in christelijke Bijbels vertaald wordt met "Kus de Zoon", en in Joodse Bijbels worden verschillende vertalingen gebruikt, bijvoorbeeld "Aanbidden in zuiverheid", "Betuig hulde in goed vertrouwen". "Nashku" betekent normaal gesproken "kus". Het normale Hebreeuwse woord voor "zoon" is "ben", maar "tor" is het gebruikelijke Aramese woord ervoor. De 12e-eeuwse Joodse geleerde Avraham Ibn-Ezra schrijft:

""Dien de Heer" verwijst naar HaShem, en "Kus de Zoon" verwijst naar de Messias; de betekenis van bar, "zoon", is zoals we die vinden in Spreuken 31:2," [waar "bar" drie keer voorkomt, wat duidelijk "zoon" betekent]. (Geciteerd in The Messianic Outreach 11:2 (1992), p. 17)

Omdat geleerden van mening verschillen over de vertaling van dit ene woord, ontstaan er discussies onder niet-geleerden. Maar als gelovigen die zich bewust zijn van het probleem het erkennen, is er geen sprake van misleiding, geen verdraaiing van Gods boodschap. (Het Grieks van de Septuagint betekent hier "Aanvaard correctie", wat past bij de context.)

Evenzo wordt er door geleerden gediscussieerd over de vraag of het Hebreeuwse woord *almah* in Jesaja 7:14 "maagd" betekent, zoals de Joodse vertalers van de Septuagint het twee eeuwen vóór Yeshua vertaalden en zoals later geciteerd in Mattheüs 1:23, of dat het alleen "jonge vrouw" betekent zonder verwijzing naar seksuele reinheid, en dezelfde voorzichtigheid is van toepassing. Zie Mattheüs 1:23N voor meer informatie.

Psalm 22:17(16) wordt door gelovigen beschouwd als een voorspelling van de kruisiging van Yeshua. Ikzelf beschouw dat niet als de *p'shat* (duidelijke betekenis) van de tekst, maar als een *remez* (hint) die erin besloten ligt (zie Mattheüs 2:15N). De discussie onder geleerden gaat hier niet over de betekenis, maar over de tekst zelf. De Masoretische tekst, die in Joodse Bijbels wordt gebruikt, bevat het woord "k'ari", zodat de laatste regel van het vers betekent: "Als een leeuw, mijn handen en voeten." Maar de Hebreeuwse tekst die de vertalers van de Septuagint gebruikten, moet het woord "karu" hebben bevat, zodat dezelfde regel betekent: "Ze doorboorden mijn handen en voeten." Het is gemakkelijk te begrijpen hoe deze twee varianten zijn ontstaan, want het verwarren van de letter jod met vav en het toevoegen of weglaten van alef komt vaak voor in het vroege Hebreeuws. Ongeacht welke tekst de

oorspronkelijke tekst was, niemand betwist dat Psalm 22 spreekt over een menigte die zich tegen één persoon keert: of ze nu zijn handen en voeten "doorboorden" of zich als een leeuw om zijn handen en voeten verdrongen, het was een uiterst vijandige bende!

Als we de vragen over tekst en vertaling even laten rusten, richten we ons op de vraag of gelovigen verzen verkeerd interpreteren en ze op Jesjoea toepassen terwijl het origineel niets over hem zegt. Het probleem is hier meestal verwarring over betekenisniveaus. De p'shat van een Tenach-tekst spreekt nooit over Jesjoea bij naam, maar wel op het niveau van drash (preek), remez (hint) of sod (geheime betekenis); verder kan het een voorspelling over de Messias bevatten die Jesjoea vervult; of het kan een "type" zijn (een "prefiguratieve historische gebeurtenis", 1S 10:6&N) waarvan Jesjoea het "antitype" (de vervulling) is. Ik zei dat de p'shat van Psalm 22:17 niet naar Jesjoea verwijst, maar wel een remez bevat; Hosea 11:1 is een vergelijkbare tekst (zie Mattheüs 2:15&N). Jesaja 53 bevat, naar mijn oordeel, veel voorspellingen over de Messias die Jesjoea vervult; Sommige (zeker niet alle) Joodse commentatoren zeggen echter dat Jesaja niet over de Messias sprak, maar over het Joodse volk. (Een probleem met deze interpretatie ontstaat in Jesaja 53:8, waar staat: "Hij werd afgesneden uit het land der levenden; om de overtreding van mijn volk werd hij geslagen"; "hij", de Messias, kan ter dood worden gebracht en gestraft voor de overtreding van Gods volk, de Joden, maar hoe kan "hij", het Joodse volk, ter dood worden gebracht en gestraft voor hun eigen overtreding?) Het conflict kan naar mijn mening worden opgelost door op te merken dat Jesjoea zich identificeert met en het Joodse volk vertegenwoordigt (zie Mattheüs 2:15 en 2:15 en het Messiaans-Joods Manifest, pp. 105-108).

Bij dergelijke interpretatiekwesies beïnvloeden vooronderstellingen de resultaten en blijven er meningsverschillen bestaan. Maar wanneer twee mensen die het objectieve bewijs eerlijk hebben onderzocht, tot verschillende conclusies komen, zouden ze elkaar niet moeten beschuldigen van het verdraaien van Gods boodschap.

In het licht van wat reeds gezegd is, kunnen we de beschuldiging van het uit hun context citeren snel weerleggen: niemand zou dat moeten doen. Wat een vers ook kan bewijzen, het kan in de context bewezen worden; en als het niet in de context kan bewijzen, kan het het helemaal niet bewijzen.

Maar dit brengt mij tot een vraag die ten grondslag ligt aan deze kritiek en die zelden wordt onderzocht: is het wel juist om de Tenach te gebruiken om überhaupt iets te "bewijzen"? Met andere woorden, heeft de Tenach het gezag dat haar in staat stelt iets waar of onwaar te bewijzen? We bevinden ons meteen op het terrein van de theologie dat bekendstaat als inspiratie van de Schrift. Heeft God de Bijbel werkelijk geïnspireerd? Zo ja, dan betekenen de woorden ervan iets en kunnen ze iets bewijzen. Maar als de Bijbel slechts het product is van mannen die lang geleden leefden en wijs schreven, dan staat wat erin staat slechts naast wat andere wijze mannen hebben gezegd en heeft het geen speciale autoriteit – het kan een algemeen bruikbare, verheffende en geruststellende gids zijn voor ethisch gedrag, maar het heeft geen gewicht in de schaal bij het vaststellen van feitelijke kwesties zoals de vraag of Jesjoea de Messias is. Als men deze "lage kijk op de Schrift" aanhangt, volgt daaruit logischerwijs dat het leveren van bewijsteksten onaanvaardbaar is, een verdraaiing van de Tenach, ook al wordt de Tenach niet langer beschouwd als Gods boodschap.

Maar als iemand een "hoge dunk" heeft van de Schrift, dat deze werkelijk Gods boodschap aan de mensheid vormt, dat de auteurs door God geïnspireerd zijn en dat de woorden in de oorspronkelijke talen, zoals gecommuniceerd door de oorspronkelijke auteurs en redacteurs,

Gods gezag dragen, dan is het bewijzen van teksten (wanneer de verzen in hun context worden gebruikt) een volkomen gepaste en nuttige procedure.

Sterker nog, zelfs als iemands debatpartner een "lage dunk" heeft van de Schrift, hoeven degenen die een "hoge dunk" hebben dit niet te onderdrukken; integendeel, zij zouden openlijk moeten vertrouwen op Gods belofte dat zijn Woord zijn functie zal vervullen: "Zie, het Woord van God is levend! Het is werkzaam en scherper dan enig tweesnijdend zwaard – het snijdt dwars door waar ziel en geest elkaar ontmoeten, en gewrichten en merg elkaar ontmoeten, en het is snel om de innerlijke gedachten en gedachten van het hart te beoordelen" (MJ 4:12). Gelovigen kunnen daarom rekenen op het krachtige Woord van God en op de Heilige Geest van God om de teksten van de Tenach zelf te gebruiken om in de harten van ongelovigen te werken, zelfs van hen die de Schrift negeren, en hen te brengen tot een gewillige en liefdevolle kennis van God en zijn Messias Yeshua, het levende Woord.

Kortom, gelovigen die de valkuilen van onethisch gedrag vermijden, kunnen hun hoofd hoog houden bij het verkondigen van het Evangelie, in het vertrouwen dat ze, net als Sha'ul, kunnen zeggen: **Door heel duidelijk te maken wat de waarheid is, bevelen we onszelf aan ieders geweten aan voor de ogen van God.**